

had geroepen, keek het hoofd van juffrouw Lurkus al naar binnen. Ze lachte, als in halve verlegenheid.

„O meneer.... neem me niet kwalijk.... maar ik docht.... wil U noe soms vuur in de spreekkamer?”

Een oogenblik zag hij haar aan, strak; dan, terwijl zijn stem trilde van woede, sprak hij:

„U hoeft me daar niet om na te loopen. Als ik ergens vuur verlang zal ik dat wel gelasten....”

Er flikkerde even iets door den glimlach in haar oogen, dan, terwijl ze heen ging, zei ze nog:

„O.... best oor, meneer... ik dien, ik zal ik 't toch maar es vragen...”

Het verjoeg Simon ineens uit zijn montere stemming van zalig fantaseeren; hij beefde van ergernis; 't werd tijd, dat hier verandering in kwam.... bespied en beloerd in zijn eigen huis.... door een ondergeschikte.... een domestique.... en Jan, die godbetert met dat mensch conspireerde.... tegen hem.... een hel werd het zoo....!

Enfin, enfin, 't zou gauw uit zijn.... oppassen.... zich nu niet van streek laten brengen.... de dag zou nog genoeg emoties geven.... Hoe laat was het nu?.... O, elf uur.... ja nu had ze den brief.... natuurlijk.... al lang.... liep ze te denken.... al maar te denken over hem.... misschien huilde ze wel 'n beetje.... och ja, 'n vrouw, dat is zoo anders.... maar dat ze nu op dit oogenblik aan hem dacht, dat was wel zeker.... dat had hij in ieder geval al bereikt.... en dan zou ze ook wel denken aan deze kamer, die ze zoo bewonderde en.... misschien ook aan die beelden.... ja, de ondeugd!.... domkop, dat hij daar toch niet beter op gereageerd had.... Hoe laat was 't ook weer....? O ja.... elf uur.... hij had net gekeken.... als ze nu bezig was om terug te schrijven.... en ze postte den brief dadelijk.... dan kon hij hem hebben om.... hm.... half drie.... zou toch wel een beetje vlug zijn.... zoo per keerende.... mogelijk wachtte ze wel een paar dagen....

Groote God, nee!.... Dat zou niet om uit te houden zijn.... twee, drie dagen, gevangen in dit huis....

Enfin, voorloopig kon hij niets doen dan afwachten.... Hangen und Bangen in schwebender Pein.... ja.... had hij nog nooit zoo goed begrepen als nu.... Als hij nu maar eens even naar binnen ging.... naar de huiskamer.... Jan was er.... nu ja, maling aan Jan.... maar de koffie zou er ook zijn en hij moest iets hebben, dat verwarmde.... 't was hier toch al te kil....

Hij huiverde een beetje en verliet het salet.

De dag verging in ongedurigheid; telkens als hij de bel hoorde, schrok hij op, bonsde de hartslag even verstikkend in zijn keel.